

HỒI THỨ SÁU MƯƠI TƯ
BẬP BÙNG LỬA QUỶ

Càng bước đến gần, Trầm Lãng càng thấy khí thế của Khoái Lạc Vương thật là uy mãnh.

Sự phục sức của ông ta tự nhiên là rất sạch sẽ nhưng thật là đơn giản, một sự đơn giản đậm màu Vương giả.

Khoái Lạc Vương cũng nhìn Trầm Lãng, tia mắt ông ta ngời ngời loé sáng.

Và ông ta thoáng có vẻ như gật gù.

Dưới trướng Khoái Lạc Vương, những thiếu niên tuấn tú không thiết chi, nhưng so với Trầm Lãng, họ chỉ có thể ví là "nhân trung chi kiệt", còn Trầm Lãng mới đúng là "nhân trung chi long phượng".

Dưới mắt Khoái Lạc Vương, Trầm Lãng mới là con người xuất chúng.

Bên cạnh chiếc bàn trong thấp, đối diện với Khoái Lạc Vương dưới nền gạch còn có một tấm thảm tròn như chiếc bồ đoàn thêu kim tuyến, không biết Khoái Lạc Vương chuẩn bị dành cho U Linh Quỷ Nữ hay cho ai, và trên bàn, ngay chỗ ngồi đó, có một cái chén không. Trầm Lãng tự nhiên ngồi xuống và tự nhiên rót rượu mỉm cười:

- Đã từng nghe lâu rồi rằng chén của Vương gia luôn luôn phải có thứ mỹ tửu quán tuyệt trong thiên hạ, cuộc gặp gỡ này tại hạ xin kính trước Vương gia một chén.

Ngửa cổ uống cạn hơi, và Trầm Lãng kêu lên:

- Rượu thật là ngon ! Quả thật là mỹ tửu!

Khoái Lạc Vương chậm chậm đưa tay vào cái chậu vàng kế bên rửa tay và cười cười:

- Rượu này thật cũng ngon, nhưng làm sao bì được "Bá Vạn Trân Châu Tửu" của các hạ!

Khoái Lạc Vương vuốt nhẹ chòm râu nói tiếp:

- Công tử hãy ăn thử loại trứng này xem, cứ thật tình tự lột lấy, bởi vì trứng mà để người lột sẵn thì không còn hương vị gì cả!

Trầm Lãng gật gù:

- Vương gia chẳng những rành về rượu, mà lại còn rõ cả cách thức ăn ngon...Bọn bộc phát phú hào có muốn học được cách hưởng thụ này cũng không phải dễ!

Khoái Lạc Vương vụt ngửa mặt cười lớn, cười sặc sụa, cười rung rinh cả mái ngói, nhưng chén rượu trên tay Trầm Lăng vẫn không sánh ra một giọt...Hắn mỉm cười:

- Vương gia vì sao mà lại cười như thế?

Khoái Lạc Vương vẫn cứ cười:

- Người trong giang hồ hiện nay, ai lại không biết Trầm Lăng là cường cừu đại địch của Khoái Lạc Vương này, thế mà bây giờ tức hạ lại cùng với bản vương đối ẩm, lại còn không tiếc lời khen tặng bản vương như thế...ha ha...làm sao lại không cười được!

Sắc mặt Trầm Lăng vẫn hết sức tự nhiên và cũng vụt ngửa mặt cười ha hả...

Giọng cười của hai người nhập lại làm cho chén rượu trên bàn vụt nứt ra, rượu chảy đổ lan xuống gạch...

Khoái Lạc Vương nhướng mắt:

- Trầm công tử tại sao lại cười như thế?

Trầm Lăng nói:

- Trong thiên hạ giang hồ hiện nay, ai lại không biết Khoái Lạc Vương là người có tai mắt đều khắp thiên hạ, không ngờ một chuyện về Trầm Lăng mà cũng điều tra không rõ, thì làm sao lại chẳng tức cười...ha ha...làm sao lại không cười được!

Khoái Lạc Vương cười khẩy:

- Các hạ cho rằng bản vương không biết rõ các hạ là các hạ đã lắm!

Trầm Lăng cười:

- Thế thì Vương gia biết những gì về tại hạ?

Ngay lúc đó, thỉnh linh nghe "tách" một cái, một đóm lửa quỳ xẹt ngay vào giữa bàn, Trầm Lăng chậm chậm cầm đôi đũa đưa lên gấp cái "kèn đồng" có gắn lân tinh bỏ xuống chân ghế...

Hắn làm một cách chậm rãi như không, và miệng vẫn mỉm cười:

- Sao ? Vương gia biết quê hương tôi ở đâu? Thân thế ra sao?

Khoái Lạc Vương mím miệng:

- Không!

Trầm Lăng vẫn cười:

- Vương gia có biết võ công của tại hạ thuộc môn phái nào? Ai là người truyền thụ?

Khoái Lạc Vương ừ hừ trong cổ họng nhưng không nói...

Trầm Lăng cười:

- Như thế nghĩa là biết hay không biết?

Khoái Lạc Vương nâng chén rượu lên môi:

- Không biết!

Trầm Lăng cũng nâng chén rượu:

- Vương gia biết tại hạ có anh em không ? Có kẻ thù nào không?

Khoái Lạc Vương nói hơi lớn:

- Không biết!

Trầm Lăng lại cười và hỏi chậm:

- Vương gia có biết tại hạ có phải thật tên là Trầm Lăng không?

Vẻ mặt Khoái Lạc Vương thoáng hơi sửng sốt:

- À...à...không biết...Chưa biết!

Trầm Lăng cười lớn:

- Việc chi không biết cũng được, nhưng luôn cả tên tại hạ mà Vương gia cũng không xác định được thì làm sao biết rõ cội nguồn thân thế của tại hạ?

Khoái Lạc Vương cau mày:

- Nhưng...

Trầm Lăng chặn ngang:

- Luôn cả cội nguồn thân thế của tại hạ, Vương gia cũng không biết thì làm sao mà biết tại hạ là cường cừu đại địch?

Khoái Lạc Vương sắc giọng:

- Nhưng chuyện giang hồ ai ai cũng biết!

Trầm Lăng nói:

- Tin đồn trong giang hồ có thể tin chắc được sao?

Khoái Lạc Vương nói:

- Mười người nói có thể là giả, nhưng ngàn người nói nhất định phải là thật, tại sao bản vương lại không tin?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Đã thế thì chẳng hay người trong giang hồ đã nói gì về tại hạ? Vương gia đã nghe được những gì? Không biết bây giờ tại hạ có được nghe chẳng?

Khoái Lạc Vương mỉm cười vỗ tay nhẹ...

Như một bóng ma, Độc Cô Thương từ sau lướt tới...

Bằng vào nhĩ lực của Trầm Lăng mà Độc Cô Thương đứng đó bao giờ không hay biết thì quả thân pháp của tên "Khí Bá" này không phải là chuyện thường...

Trầm Lăng mỉm cười:

- Người ta nói Vương gia và Độc Cô tiên sinh như hình với bóng quả thật không ngoa!

Độc Cô Thương không nói, chỉ hừ hừ trong họng và lấy cuộn giấy vàng đặt lên ghế.

Khoái Lạc Vương cười:

- Bản vương sao lại không biết rằng các người đã âm thầm theo dõi bản vương, luôn cả việc sinh hoạt hàng ngày của bản vương các người cũng điều tra cặn kẽ...Nhất cử nhất động của các người làm sao qua tai mắt của bản vương được?

Ông ta mở cuộn giấy vàng, lấy ra ba tờ đẩy tới trước mặt Trầm Lăng :

- Các hạ cứ xem!

Ba trang giấy ghi hành tung của Trầm Lăng, Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất trong những ngày gần đây. Ghi rõ chuyện Trầm Lăng đã gặp Chu Thất Thất tại Nhân Nghĩa Trang. Hai người đi vào ngôi mộ cổ làm sao, Hoả Hải Nhi mất tích một cách bí mật làm sao, hai người kết bạn với Hùng Miêu Nhi thế nào...nhất nhất đều ghi lại rất rõ.

Trong ba trang giấy ấy tự nhiên có nhiều chỗ nói tới Vương Lâm Hoa, chuyện Vương Lâm Hoa và Trầm Lăng đụng nhau ra sao, cũng ghi rất rõ ràng...

Xem xong, sắc mặt Trầm Lăng vẫn không thay đổi nhưng thâm tâm lại rung động hết sức, bởi vì có nhiều việc chỉ có ba người biết thôi, không một ai hiểu cả, nhất là những chuyện ba người bàn bạc riêng với nhau, thế mà Khoái Lạc Vương lại biết!

Chẳng lẽ trong ba người có một là gian tế của Khoái Lạc Vương sao?

Nhưng nếu thế thì là ai?

Hùng Miêu Nhi chẳng?

Điều đó thì không thể có!

Hùng Miêu Nhi không phải là con người như thế! Vả lại hắn đâu có đủ điều kiện, cơ hội để thông tin?

Nhất cử nhất động của hắn đều ở trong tầm mắt của Trầm Lăng kia mà?

Chẳng lẽ lại là Chu Thất Thất?

Không, Chu Thất Thất càng không phải là loại người như thế!

Nàng vốn xuất thân trong gia đình hào phú đứng đắn, nàng không có quan hệ gì với Khoái Lạc Vương cả...

Huống chi, nếu như nàng như thế thì làm sao lại có thể bị vào tay "Đắc bá" của Khoái Lạc Vương ? Làm sao lại có thể bị tên đó làm khổ sở?

Nhưng ngoài hai người đều không thể làm gian tế cho Khoái Lạc Vương ra, thì còn ai nữa?

Chẳng lẽ lại chính là Trầm Lăng?

Trầm Lăng thật không làm sao hiểu được, không làm sao đoán được...

Hắn chỉ còn nước mỉm cười và cuốn ba trang giấy để lại trên bàn.

Ba trang giấy mỏng mỏng mà Trầm Lăng cảm nghe nặng nề như sắt nguội.

Khoái Lạc Vương nhìn chằm chập vào mặt Trầm Lăng và mỉm cười:

- Những điều trên giấy có phải giả không ?

Trầm Lăng cười nhẹ:

- Thật hay giả, tự Vương gia xác định được sao?

Khoái Lạc Vương vuốt râu cười lớn:

- Đã thế, các hạ còn gì để nói nữa không?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Trên giấy đó có một chỗ không thật!

Khoái Lạc Vương nhướng mắt:

- Chỗ nào?

Trầm Lăng nói:

- Trên giấy đó mô tả Trầm Lăng quá tốt!

Khoái Lạc Vương cười ha hả:

- Các hạ tự khiêm làm chi thế ?

Trầm Lăng nói:

- Trên giấy ấy mô tả Trầm Lăng là một con người thành ra đại nhân đại nghĩa, tả thái độ của Trầm Lăng là thái độ một hiệp nghĩa anh hùng chỉ vì công chứ không nghĩ đến tư...Nhưng sự thật Trầm Lăng chỉ là một kẻ tiểu nhân tự tư tự lợi mà thôi...

Khoái Lạc Vương vỗ tay:

- Người nào không vì mình thì sẽ bị...trời chu đất diệt! Cho dù anh hùng hiệp nghĩa có lúc cũng phải vì mình mà tính toán...Từ xưa đến nay có người nào hoàn toàn không vì mình? Trừ phi đó là kẻ điên cuồng!

Trầm Lăng gật đầu:

- Đúng như thế, con người ở đời không một ai thoát khỏi vòng danh lợi, cho dù đức thánh ngày xưa, gian khổ chu du liệt quốc, nhưng cũng chưa chắc đã là gian khổ, mà cũng chỉ là vì mục đích kiếm lấy cái danh, cũng chỉ cốt làm cho mình được trên thiên hạ!

Khoái Lạc Vương vỗ tay đôm đốp:

- Lý luận thật cao minh, thật đáng cho bản vương kính một chén vậy!

Trầm Lăng cũng mỉm cười nâng chén...

Bên ngoài "lửa quỷ" càng lúc càng thêm dày đặc, tiếng hú rít trong gió càng lúc càng nhiều, y như là muốn chứng tỏ cho người trong Thuý Trúc Hiên, thế nhưng Trầm Lăng và Khoái Lạc Vương cứ cười cười nói nói nhấm nháp rượu ngon, coi như chẳng có gì xảy ra chung quanh cả...

Độc Cô Thương nhìn ra đám lửa quỷ, miệng hần găm gù:

- Rõ chán!

Hắn khum xuống lấy hai vỏ trứng bóp nát và bung vảy ra ngoài...

Nhiều tiếng khua leng keng vang lên, một khoảng "lửa quỷ" thi nhau rút xuống.

Nhưng lửa quỷ dày quá, chỉ thoáng qua, lỗ trống màn đêm lại được những đốm xanh lấp lánh kín lại ngay...

Trầm Lăng nắm chén rượu trong tay mỉm cười:

- Cái đám lửa quỷ đó quả thật phá mất cảnh thanh tịnh, tại hạ xin phụ với Độc Cô tiên sinh một tay...

Hắn vừa nói vừa ngửa cổ uống một ngụm rượu đầy phun vãi ra ngoài...

Ngũm rượu phun ra tại thành một đám sương mù, nhưng lại y như một màn gió lốc, bay thẳng ra ngoài cuốn tròn cả một vùng lửa quỷ...

Độc Cô Thương hừ hừ trong cổ:

- Quả là khí lực như thần!

Khoái Lạc Vương cười:

- Võ công của các hạ quả thật những năm gần đây bản vương mới chỉ thấy có một người đáng gọi là nhất lưu cao thủ... Bây giờ bản vương đang ngồi trước mặt các hạ đây, sao các hạ lại chưa chực ra tay?

Trầm Lăng cười:

- Tại sao tại hạ phải ra tay?

Khoái Lạc Vương vuốt vuốt râu:

- "Tiên hạ thủ vi cường", câu nói đó lẽ đâu các hạ lại chẳng biết?

Trầm Lăng cười lớn:

- Tại hạ và Vương gia căn bản là thù hay bạn, chẳng lẽ Vương gia lại chẳng biết?

Khoái Lạc Vương nhướng mày:

- Thù hay bạn, các hạ nói quá bất ngờ, cho nên ta đang nghĩ...

Ngay lúc đó, bên ngoài "tiếng quỷ" vụt rập lên:

- Khoái Lạc Vương, mạng không dài, không sống đến ngày mai...

Tiếng cười rộ lên sảng sặc lúc nhặt lúc khoan, y như tiếng nhạc hoà tấu theo giọng ca không ra ca, ngâm không ra ngâm nghe thật kỳ cục y như tiếng quỷ!

Khoái Lạc Vương vuốt râu nhái lại trong giọng cười sang sảng:

- Khoái Lạc Vương, mạng rất dài, U Linh Quân Quỷ không có ngày mai...

Giọng ca của Khoái Lạc Vương như chuông giống vang tận ra xa, và bên ngoài, giữa đám quỷ lập loè, mấy mươi bóng người xuất hiện.

Bóng người lố nhố lấp loáng rờn ánh lân tinh, y như bầy ngoạ quỷ từ cõi âm phát dậy...

Và trong đám người đó lại rập dậy tiếng ca:

- Địa ngục môn đã mở, xin mời Khoái Lạc Vương, U Linh luyện lửa xanh, đốt cháy vua Khoái Lạc...

Tiếng ca rập rình từ cửa miệng mấy mươi người nghe như tiếng oan hồn đòi mạng và tiếng gió đêm rít mạnh như địa ngục kéo âm phong...

Khoái Lạc Vương ngồi yên chúm chím cười:

- Độc Cô ở đâu?

Độc Cô Thương vòng tay, tiếng áo lụa nghe phần phật.

Trầm Lăng cười dài:

- Đám lửa hù trẻ nít ấy có là bao!

Hắn lại bung cả bầu rượu hớp một hơi đầy...

Phil...

Như một đám mưa ngang từng bọt rượu long lanh bắn ra như đạn sắt.

Bao nhiêu đóm lửa giăng giăng vùng rập xuống...

Mấy mươi bóng quỷ cũng dạt ra xa...

Khoái Lạc Vương vỗ tay:

- U Linh Quân Quỷ thế mà lại không uống được rượu!

Ánh lửa quỷ cùng mấy mươi bóng người lại nhoáng lên, nhưng lần này chỉ chập chờn xa xa chứ không xấp lại gần...

Trầm Lăng mỉm cười:

- Võ công của U Linh môn quả là độc đáo, chẳng những khinh công chập chờn như quỷ, mà chuồng phong cũng âm ỉ lạ thường!

Khoái Lạc Vương cười nhạt:

- Số người này luyện võ công của U Linh Môn mười thành chưa được một, mấy mươi chuồng lực của họ nhập lại, e rằng đối đầu cũng không nổi một chuồng của Trầm công tử!

Trầm Lăng nói:

- Cũng chưa chắc hẳn như thế, tại hạ bất quả chỉ mượn vào hơi rượu để chiếm lấy phần ưu thế, nếu kể về thực lực thì tại hạ làm sao sánh được sự hùng hậu của Độc Cô tiên sinh!

Độc Cô Thương lạnh lùng:

- Có lẽ chúng ta nên thử xem!

Trầm Lăng cười:

- Điều đó hơi sớm, chúng ta là bạn hay thù, Vương gia còn đang nghĩ...

Khoái Lạc Vương chớp ngời ánh mắt:

- Là bạn hay thù, bản vương có thể có quyền quyết định không?

Trầm Lăng cười:

- Tự nhiên!

Hai tiếng "tự nhiên" mới thoát ra khỏi miệng, cánh tay áp của Trầm Lăng vụt cuốn lên, kinh phong nổi dậy xoáy tròn như con trốt...

Động tác tuy như thế, nhưng Trầm Lăng vẫn ngồi yên một chỗ như chẳng có việc gì...

Độc Cô Thương cười nhạt:

- Các hạ muốn thị uy đấy à?

Trầm Lăng cười:

- Đâu dám!

Độc Cô Thương gằn giọng:

- Thế thì tại sao...

Không đợi hẳn hỏi hết câu, Trầm Lăng giữ tay áo rộng...

Nhiều tiếng khua của kim khí xuống đất nhẹ như cát rớt, nếu không phải là thánh giác của ba người, thì dù cho ngồi gần cũng khó mà nghe thấy

Độc Cô Thương biến sắc nín luôn...

Khoái Lạc Vương cười:

- Cái công phu "Vô ảnh Quỷ Trảo" của U Linh môn, thật khó đề phòng, nếu không có được tai mắt tinh anh như Trầm công tử phút này sợ e bản Vương cũng khó mà yên ổn ngồi đây!

Trầm Lăng nói:

- Loại trùn loại kiến đó thì đâu đến Vương gia phải ra sức! Tại hạ mang ơn được Vương gia ban rượu cho, tự nhiên phải vì Vương gia mà ra cút công phu nhỏ mọn, nếu không thì mặt mũi nào ngồi lại nơi đây!

Khoái Lạc Vương nhướng mắt:

- Tại sao các hạ phải vì bản Vương mà làm việc đó?

Trầm Lăng cười:

- Tại vì...

Tiếng hú vụt nổi lên, bây giờ không phải là tiếng rít gió của những kèn đồng quỷ quái, mà là tiếng hú của người, tiếng hú rập lên kéo nhằng lê thê..

Cùng rập với tiếng hú, bóng quỷ rộn lên, dẫn đầu là hai tên bắn xẹt vào hành lang như gió...

Trên mặt họ bơi đầy chất lân tinh xanh sáng kỳ dị, tóc xoã phủ vai phát phơ bay theo gió, trong bóng tối chập chờn trông đến rợn người...

Hai tên dẫn đầu, một cầm câu chĩa ba mũi bạc xanh và vòng sắt xâu trên chĩa khua lổn cổn từng chập theo nhịp chân, y như tiếng chuông gióng gọi hồn...

Người thứ hai cầm kiếm, mũi kiếm cũng sáng xanh như lửa quỷ, cả chĩa và kiếm đều không dài quá thước...

Dùng toàn thứ binh khí ngắn cũn như thế, tự nhiên đám U Linh Quân Quỷ sẽ áp dụng những chiêu thức dị kỳ, bất cứ một ai biết võ công cũng đều thấy trước như thế. Binh khí càng ngắn chừng nào, chiêu thức càng hứa hẹn nguy hiểm chừng ấy!

Vòng xoa khua rộn, mũi xoa đâm thẳng về phía Khoái Lạc Vương.

Trầm Lăng mỉm cười:

- Xin Vương gia an toạ!

Trầm Lăng vừa cười vừa phẩy nhẹ tay...

Tên cầm xoa lộn ngược mấy vòng văng bắn ra xa...

Cùng một lúc mũi kiếm lân tinh đã chĩa xẹt yết hầu Trầm Lăng.

Y như động tác lúc gấp lấy chiếc kèn đồng lửa quỷ, đôi đũa Trầm Lăng đưa lên kẹp ngang mũi kiếm...

Tên U Linh Quân Quỷ vận lực run bắn cả người vẫn không làm sao rút được thanh kiếm lại...

Trầm Lăng nhặt một quả trứng mỉm cười:

- Trứng này ngon lắm. Túc hạ nếm thử!

Quả trứng xẹt lên không một tiếng động, tên U Linh Quân Quỷ rú lên một tiếng hai tay bùm mặt lặn trong dưới đất bắn tuột ra ngoài. Thanh đoản kiếm lân tinh vẫn còn dính trong đôi đũa.

Trầm Lăng lại cười:

- Binh khí của quỷ, tại hạ không dùng, xin trả lại.

Đôi đũa nhích lên, thanh kiếm bay vút ra như tên bắn.

Một trong đám U Linh Quần Quỷ vừa xốc tới chợt thấy mũi kiếm xanh lè bay tới, hần hoảng hồn bật ngửa, nhưng mũi kiếm đã cắm phập vào vai.

Chỉ ngồi một chỗ điềm đạm mỉm cười, trong nháy mắt hạ luôn ba tên U Linh Quần Quỷ, đám quỷ được nổi danh là có thân pháp tuyệt luân, có những chiêu thức hung hiểm, thế mà dưới mắt Trầm Lăng lại như một trò đùa trẻ con...

Đám U Linh Quần Quỷ vẫn nháy nhót chập chờn trước sân, vẫn hú vẫn cười ròn rợn, nhưng không một tên nào dám xông vô, và trong giọng cười của chúng đã thoáng hơi run.

Khoái Lạc Vương nhìn sững Trầm Lăng và vụt cười lớn:

- Hay, thật là hay!

Trầm Lăng mỉm cười:

- Vương gia quá khen!

Khoái Lạc Vương lại cười:

- Các hạ vốn muốn thu tính mạng của bản vương, bây giờ lại vì bản vương mấy lần ra sức. Các hạ vốn đã nhục mạ bản vương khắp thiên hạ, thế mà bây giờ ở đây cung cung kính kính...

Giọng ông ta vụt gần lại:

- Các hạ làm thế, mục đích chính là gì?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Vương gia không đoán biết được à?

Khoái Lạc Vương lừ mắt:

- Mục đích...là âm mưu gì? Bản Vương muốn nghe cho biết!

Trầm Lăng nói:

- Không có âm mưu gì cả...

Năm bóng người trong đám U Linh Quần Quỷ vụt phóng vô...

Roi, kiếm, chùy, đao, ánh lân tinh nhoáng lên choá mắt, tất cả đều nhắm vào Trầm Lăng...

Độc Cô Thương đứng sau lưng Trầm Lăng, khoanh tay im lặng lạnh lùng...

Ổng tay áo Trầm Lăng cuốn lên, tên cầm đao nhủi ập vào tên cầm kiếm, cả hai quỵ xuống...

Tên cầm đao phóng thẳng vào giữa mặt Trầm Lăng, chợt nghe "xoảng" một tiếng, chạm vào chén rượu dội lại, và một chiếc đĩa ập ngay vào miệng hắn...

Đôi đũa trên tay Trầm Lăng như gọng kìm kẹp vào hai bên thái dương của hắn.

Tên cầm chùy hốt hoảng vung mạnh quả chùy sắt xuống đầu Trầm Lăng...

Y như chiếc ghế biết bay, thân hình Trầm Lăng không thấy cử động nhưng bỗng dạt ra hơn ba thước...

Ngọn roi và trái chùy của hai tên U Linh Quần Quỷ chạm vào nhau và cùng rơi xuống. Cả hai tên cảm nghe thân mình tê cứng quy xuống như cây chuối đổ.

Chỉ trong chớp mắt hạ luôn một lượt năm tên bằng một vài cử động vừa nhanh vừa chính xác vừa gọn gàng, Trầm Lăng đã biểu diễn những chiêu thức cực kỳ ngoạn mục!

Khoái Lạc Vương cười nhạt:

- Các hạ muốn làm hoa mắt bản vương đấy chăng?

Trầm Lăng chưa trả lời thì tên cầm kiếm đã đứng phắt dậy chĩa thẳng mũi kiếm vào Trầm Lăng...

Trầm Lăng mỉm cười:

- Làm thật chứ không phải làm hoa mắt...

Một chiếc đĩa lại bay lên ụp vào tên cầm kiếm, thanh kiếm trên tay hắn rơi xuống, đầu hắn bị tay cầm chiếc đũa của Trầm Lăng dẫn cứng trên bàn...

Một đôi đũa, một cái đĩa mà y như hai cái cùm, hai tên U Linh Quần Quỷ cầm đầu lên bàn tay chân chơi với...

Trầm Lăng mỉm cười:

- Chim chọn cây lành, người tìm mình chủ, tại hạ lưu lã giang hồ ước lập nên nghiệp lớn, nhưng đơn thân độc mã rất khó mà hành sự...điều đó Vương gia biết chứ?

ánh mắt Khoái Lạc Vương chớp nghĩ ngợi:

- Các hạ muốn nương tựa vào bản Vương à?

Trầm Lăng gật đầu:

- Đúng như thế!

Bàn tay giở lên, hai tên U Linh Quần Quỷ ôm đầu lùi ra như chuột...

Đám U Linh Quần Quỷ bên ngoài vẫn nhảy nhót chập chờn nhưng càng lúc càng dang ra xa và cuối cùng mất hút.

Đôi mắt Khoái Lạc Vương như dán vào mặt Trầm Lăng và cất giọng gần gần:

- Nhưng trước kia...

Trầm Lăng cười chặn:

- Con người lưu lãng giang hồ, hành sự phải hết mình vì chủ, hợp thì ở, không hợp thì đi, tại hạ ngày xưa vì Nhân Nghĩa Trang mà nỗ lực, nhưng bây giờ thì không phải như ngày xưa...

Khoái Lạc Vương hỏi:

- Ngày nay ý các hạ ra sao?

Trầm Lăng nghiêm giọng:

- Nhân Nghĩa Trang ngày nay đã suy rồi, không còn phải là miếng đất dung thân cho kẻ có hùng tâm đại chí nữa...mà phóng mắt khắp thiên hạ, ngoài Nhân Nghĩa Trang thì còn ai là người có tài tiếp nhận được con người như tại hạ?

Và hắn vụt cười ngao nghể, nói tiếp một câu:

- Còn ai có đủ tư cách tiếp nhận cái tên Trầm Lăng này chứ?

Khoái Lạc Vương vụt ngửa mặt cười dài:

- Tự nhiên là có người có đủ tư cách chứ! Bản Vương đây chỉ

Trầm Lăng nói:

- Như thế là được rồi. Hán Vương có thể tiếp nạp Hàn Tín, Vương gia sao lại không thể tiếp nạp Trầm Lăng?

Khoái Lạc Vương mỉm cười và vùng quát lớn:

- Trầm Lăng, tức hạ quả thật có ý ấy sao?

Trầm Lăng thản nhiên:

- Nếu không có ý ấy thì đến đây làm gì?

Khoái Lạc Vương ngồi sững, đôi mắt nhìn chằm chập vào mặt Trầm Lăng.

Trầm Lăng cũng tự nhiên nhìn thẳng vào mặt Khoái Lạc Vương...

Đôi mắt cả hai người lần lần cùng gợn ánh cười...

Độc Cô Thương vụt quát lên:

- Con người ấy lòng dạ khó lường, tuyệt đối không nên dung nạp!

Không quay mặt lại, Khoái Lạc Vương quát lớn:

- Cút ngay!

Toàn thân Độc Cô Thương như run bắn, tiếng "cút đi" như sét đánh ấy có lẽ hắn chưa từng nghe bao giờ!

Hắn cúi mặt ủ rũ rút lui!

Không kể đến hắn, Khoái Lạc Vương nói thật chậm:

- Trầm Lãng, tức hạ nếu quả thật có ý ấy thì đúng là tức hạ đã đi vào hạnh vận, mà bản vương cũng được phúc lớn, được tức hạ bản vương như hổ được thêm vây!

Trầm Lãng mỉm cười:

- Đa tạ!

Ngay lúc đó nhiều tiếng hú vụt rập lên chấn động cả một góc trời, những ánh lân tinh lại xa lẫn và tắt hẳn!

Không khí có vẻ im lặng, bóng tối âm thầm rập rờn bóng quỷ trở lại thanh tịnh, vườn cây khỉnh khiếp vụt rạng rỡ trong vẻ đẹp của trời đêm...

ánh trăng vàng vạc như tô điểm màu sắc...

Khoái Lạc Vương tiếp giọng gần gần:

- Nhưng nếu tức hạ không có ý thật, thì...hừ hừ...

Ông ta vụt cười nâng chén như cố ý khoả lấp câu nói còn lơ lửng...

Nhìn ra bầu trời mát êm dịu, Trầm Lãng mỉm cười:

- Họ đến ắt mau, mà rút đi lại cũng không chậm lắm!

Khoái Lạc Vương nói:

- Đám vừa rồi bất quả chỉ là bọn tiểu quỷ của U Linh Môn, họ chỉ làm một cuộc dạo thám đấy thôi, những vai trò lợi hại chưa xuất hiện đâu!

Trầm Lãng gật đầu:

- Nghe nói U Linh Quỷ Nữ lợi hại lắm!

Khoái Lạc Vương cười ha hả:

- Cho dù con quỷ cái đó có tài kinh thiên động địa đi nữa, nhưng có bản vương và tức hạ ở đây thì cũng chẳng làm gì!

Được Khoái Lạc Vương xếp ngang hàng là điều mà chính Trầm Lăng cũng hơi ngạc nhiên, vì chuyện đó là chuyện trên đời ít có đối với một con người nổi tiếng tự cao tự đại...

Trầm Lăng mỉm cười:

- Ý của tui hạ là thật hay giả, có lẽ giờ phút này Vương gia đã thừa biết rồi!

Khoái Lạc Vương vuốt râu mỉm cười:

- Bất luận ý tui hạ là thật hay giả, bản vương nghĩ rằng bây giờ cũng không cần phải lưu ý, vì bậc nhân tài như tui hạ, nếu cần mạo hiểm thử cũng nên!

Trầm Lăng mỉm cười:

- Đa tạ!

Khoái Lạc Vương vụt hỏi:

- Nghe nói Trung Nguyên võ lâm có Vương Lâm Hoa cũng lợi hại lắm phải không?

Trầm Lăng thở ra:

- Con người đó gian ngoan mà độc hiểm lắm, có thể kể về thủ đoạn thì trong võ lâm hiện nay phải đứng chung hàng số một... Hành tung của hắn rất bí mật, mà thuật di dung lại càng khó lường...

Khoái Lạc Vương nói:

- So với tui hạ thì sao?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Nếu đặt vấn đề sống chết với nhau thì thật giữa tui hạ và hắn chưa biết ai ngã trước!

Khoái Lạc Vương hơi đổi sắc nhưng vẫn mỉm cười:

- À... giang hồ hiện nay ngoài tui hạ ra lại có hắn thì... Không biết thân thế của hắn ra sao và võ công của hắn do ai truyền thụ...

Tuy Khoái Lạc Vương chỉ nói lửng chứ không hỏi thẳng, nhưng Trầm Lăng biết đó vẫn là một câu đố!

- Điều đó thì...

Và Trầm Lăng vụt cười hỏi lại:

- Vương gia có biết trong giang hồ hiện nay ba người nào có thân thế bí mật nhất không nhỉ?

Khoái Lạc Vương lắc đầu:

- Không...không biết!

Trầm Lăng nói:

- Một là Trầm Lăng, hai là Vương Lâm Hoa !

Khoái Lạc Vương hỏi:

- Còn người thứ ba là ai?

Trầm Lăng cười:

- Vương gia!

Khoái Lạc Vương cười thật dòn:

- Đúng, thật là quá đúng! Túc hạ và bản Vương thật trong gang hồ không ai biết cả, thế mà không dè ngoài ra lại còn có một Vương Lâm Hoa!

Ngừng một giây, Khoái Lạc Vương lại cười:

- Cũng may, hai người là địch chứ không phải là bạn, nếu không cả hai hợp lại thì bản Vương có lẽ phải rút về vườn để xem tuổi trẻ xưng hùng!

Trầm Lăng cười:

- Cũng may, hãn chưa được Vương gia thu dụng, nếu không thì Trầm Lăng này sẽ không còn chỗ dung thân!

Khoái Lạc Vương nói:

- Bây giờ chỉ còn một mối đáng nghĩ nữa là U Linh Quỷ Nữ...Không biết nàng là nhân vật thế nào, không biết tuổi tác và thủ đoạn đến đâu mà có thể thống lĩnh được U Linh Quần Quỷ. Bản vương muốn gặp một bạn mà chưa có dịp!

Trầm Lăng vụt ngó ra ngoài và thấp giọng:

- Vương gia không cần phải đợi lâu, nàng đã tới rồi kia!

Ngoài vườn, trong bóng tối đen ngòm vụt loé ánh đèn...

Mười sáu bóng người choàng áo lụa trắng, búi tóc cuốn tròn cao nghều nghệu, cầm những chiếc đèn lồng rực rỡ...: Mười sáu người thiếu nữ!

Bằng bước đi nhún nhảy dịu dàng, họ kéo thẳng vào Thuý Trúc Hiên...

Dáng dấp của họ thật yếu điệu nhẹ nhàng, những hạt ngọc, những vòng vàng trên mình họ khua nghe thánh thót, dưới ánh trăng trải bạc đầu cây, những tà áo lụa trắng phất lên, nhìn vào họ cảm thấy như bảy tiên nữ hạ trần...

Kể cũng ngộ, vừa rồi một bầy quỷ từ địa ngục, bây giờ thì lại là một bầy tiên nữ từ thượng giới, cả hai bầy lại được cũng sản xuất nơi lò quái U Linh...

Thật là cả một sự biến hoá giống như...quỷ!

Bàn tay đẹp của Khoái Lạc Vương đưa vuốt nhẹ chòm râu, ông ta cười thật nhẹ:

- Ít ra cũng thế chứ! ít ra cũng phải có cái dáng dấp ưa nhìn ấy chứ!

Mười sáu người thiếu nữ đưa cao ánh đèn hồng...

Tiếp theo, hai gã đại hán mình trần, khiêng một chiếc kiệu hoa đi khoảng giữa hai hàng thiếu nữ...

- Trong kiệu đó chắc là U Linh Quỷ Nữ, kể ra thì danh gia của nàng cũng nghênh ngang đấy!

Khoái Lạc Vương nói:

- Và cũng khá là lớn gan!

Mười sáu người thiếu nữ đến sát hành lang đứng lại...

Họ quay mặt vào nhau cúi mình thi lễ và dạt rộng hẳn ra...

Hai gã đại hán dừng kiệu lại, bên sau kiệu còn có một thiếu nữ khác đi theo sát, khi kiệu dừng lại nàng bước tới vén rèm...

Tất cả rập lên:

- Cung Chúa hạ kiệu!

Từ trong kiệu, giọng của một cô gái thật trong:

- Khoái Lạc Vương có đó không?

Nghĩ rằng chuông môn U Linh Môn phải là một con người có giọng nói lạnh nổi da gà, không ngờ bây giờ lại nghe giọng oanh thoả thễ, Trầm Lãng khẽ mỉm cười...

Khoái Lạc Vương vẫn ngồi im..

Cô ả tỳ nữ khom mình:

- Bẩm công chúa, Khoái Lạc Vương đang có mặt!

Tiếng trong kiệu hỏi:

- Tại sao hắn không nghinh tiếp ta?

Cô ả tỳ nữ lại khom mình:

- Bẩm công chúa, có lẽ hắn đã say rồi!

Tiếng trong kiệu nói:

- Kẻ say rượu không biết gì đâu, thôi chúng ta đi. Bao giờ hấn tỉnh rồi sẽ đến cũng không muộn!

Ả tử nữ khom mình vâng dạ.

Khoái Lạc Vương không dẫn được, quát lên:

- Đã đến là phải ở lại!

Tiếng trong kiệu hỏi:

- Các hạ không say đấy chứ?

Khoái Lạc Vương nói:

- Làm sao bản vương lại say?

Người trong kiệu nói:

- Đã không say thì tại sao lại không nghinh tiếp ta?

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Cô là đàn bà con gái mà lại đòi bản vương phải tiếp đón, không sợ bị giảm kỷ đi à?

Người trong kiệu nói lạnh lạnh:

- Ta là chủ môn một phái, cá hạ nghinh tiếp ta thì có gì là nhẹ thể?

Ả tử nữ cười nói tiếp theo:

- Phải đấy, Cung chúa của ta nhiều người muốn nghinh tiếp mà còn không được đấy!

Khoái Lạc Vương cười:

- Nàng là Cung chúa, ta là Vương gia, trên đời này đâu có chuyện Vương gia đi tiếp nghinh Cung chúa?

Ả tử nữ cười hăng hắc:

- Nhưng Vương gia của ông là Vương gia giả!...

Vietkiem.com